

Arrest

nr. 290 162 van 13 juni 2023

in de zaken:

- I. RvV X / II
- II. RvV X / II
- III. RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub I*, dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub II*, dat X, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 7 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub III*, dat X, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 7 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaken

1.1. Verzoekster diende op 22 september 2022 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Islamabad met het oog op gezinshereniging met haar minderjarige zoon M.H. die erkend is als vluchteling in België.

Op 9 februari 2023 werd de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub I*. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor A.A. [...], van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke zoon M.H.[...], van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschapsband met de vermoedelijke zoon geen enkel bewijs werd voorgelegd.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.

Het bewijs van afstamming met de vermoedelijke zoon kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.”

1.2. De verzoekster in de zaak *sub I* diende op 22 september 2022 eveneens voor haar minderjarige zoon H.M.U. een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging.

Deze visumaanvraag werd eveneens op 9 februari 2023 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, in de zaak *sub II*. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar:

Alvorens een DNA-procedure kan worden opgestart, dient het volgende document binnen de 6 maanden te worden voorgelegd: een overlijdensakte van de vader (inclusief vertaling). Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art. 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor M. U. H. “[...], samen met zijn vermoedelijke moeder A. A. “[...], beiden van Afghaanse nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke broer M. H. “[...], van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschapsband met de vermoedelijke moeder een niet-gelegaliseerde elektronische Tazkira werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 03/01/2021.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat een Afghaanse Tazkira geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, waardoor de verwantschap met deze hoe dan ook niet kan worden bewezen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.

Het bewijs van afstamming ten aanzien van de vermoedelijke moeder kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze testen positief zijn EN op voorwaarde dat ook de DNA-test tussen de vermoedelijke moeder en de te vervoegen persoon in België positief is, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.”

1.3. Verzoekster in de zaak *sub I* diende ook in naam van haar minderjarige dochter H.M. op 22 september 2022 een visumaanvraag in. Ook deze aanvraag werd op 9 februari 2023 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub III*. Deze is als volgt gemotiveerd;

“Commentaar:

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art. 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor M. H. °[...], samen met haar vermoedelijke moeder A. A. °[...], beiden van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke broer M. H. °[...], van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap met de vermoedelijke moeder een niet-gelegaliseerde elektronische Tazkira werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 03/01/2021.

Overwegende dat krachtens artikel 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht, met inachtneming van artikel 21 WIPR.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat uit het geheel van elementen blijkt dat de identiteit waaronder de aanvrager haar aanvraag indient niet de hare kan zijn, als volgt.

Overwegende dat ten eerste blijkt uit de voorgelegde elektronische Tazkira dat de geboortedatum van de aanvrager 06/09/2005 is, terwijl haar voorgelegde paspoort aangeeft dat ze werd geboren op 27/12/2005. Bijgevolg is er sprake van een tegenstrijdigheid.

Overwegende dat ten tweede de gezinshereniger in zijn asielverklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 01/04/2021 naar eer en geweten verklaarde dat hij een zus genaamd M. had, die jonger dan hem was. Hoewel de aanvrager inderdaad jonger is dan de gezinshereniger, is de identiteit die ze in haar visumaanvraag aanneemt wetenschappelijk niet mogelijk: zo stelt haar paspoort dat ze werd geboren op 27/12/2005, daar waar de gezinshereniger - haar zogenaamde broer - zelf werd geboren op 06/09/2005, hetgeen een verschil van bijna 4 maanden inhoudt. Voor een broer en zus die geboren zijn uit dezelfde vader en moeder is dit onmogelijk.

Bijgevolg kan niet anders dan gesteld worden dat de identiteit waaronder de aanvrager haar aanvraag heeft ingediend frauduleus is.

Overwegende dat verder het opstarten van een eventuele DNA-test in dit geval geen zin heeft: in casu zou zo'n DNA-test enkel de vraag kunnen beantwoorden of er hier al dan niet sprake is van een familieband, maar zou dit in geen opzicht uitsluitel geven omtrent de werkelijke identiteit van de aanvrager. De administratie neemt daarom de betrokkene niet in overweging om deel te nemen aan een DNA-procedure.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook verworpen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Samenhang

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster zich in de zaak *sub I* beroept op artikel 10, § 1, lid, 1, 7°, van de vreemdelingenwet om het recht op gezinshereniging te verkrijgen met haar minderjarige zoon in België (hierna de "gezinshereniger" genoemd).

Zij diende tegelijk eveneens een visumaanvraag in als vertegenwoordigster van twee andere minderjarige kinderen, H.M.U. (zaak *sub II*) en M.H. (zaak *sub III*) waarvan ze verklaart de moeder te zijn. Artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziet echter geen recht op gezinshereniging in de zijlijn (tussen gezinshereniger en verzoeksters twee andere kinderen), zodat de visumaanvragen voor deze twee kinderen op humanitaire gronden werden behandeld conform artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaart dat de twee minderjarige kinderen samen met haar in Pakistan verblijven en dat hun vader (verzoeksters echtgenoot) overleden is. Deze verklaringen lopen gelijk met de verklaringen die de gezinshereniger aflegde in het kader van zijn asielprocedure. Aldus blijkt dat verzoekster als alleenstaande ouder met twee minderjarige kinderen verblijft in Pakistan.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kunnen handelingen van Staten die worden gesteld buiten hun grondgebied of die gevolgen teweeg brengen buiten hun grondgebied, enkel in uitzonderlijke omstandigheden als een uitoefening van rechtsmacht, in de zin van

artikel 1 van het EVRM, worden beschouwd (extraterritoriale rechtsmacht) (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, *Bankovic e.a. t. België e.a.*, par. 67; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 *Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk*, par. 132; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa e.a. t. Italië*, par. 72).

In de huidige zaak beperken zich de rechtsgevolgen echter niet tot een extraterritoriaal effect. De gezinshereniger is *in casu* een als vluchteling erkende niet-begeleide minderjarige. Verzoekster heeft - mits voldaan aan de wettelijke voorwaarden- op grond van artikel 10, § 1, 7°, van de vreemdelingenwet een recht op hereniging met haar zoon in België. Haar aanvraag houdt aldus verband met het uitoefenen van het recht op gezinsleven tussen de gezinshereniger en zijn moeder op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster heeft echter nog twee minderjarige kinderen die samen met haar in Pakistan verblijven. Het toestaan van het gevraagde verblijfsrecht met haar zoon in België kan tot gevolg hebben dat zij haar kinderen in Pakistan zou moeten achterlaten, indien deze kinderen hun moeder niet zouden mogen vergezellen. De weigeringsbeslissing ten aanzien van de kinderen heeft aldus tot mogelijk effect dat verzoekster zich voor de keuze ziet:

- ofwel afzien van de gezinshereniging met haar zoon die in België verblijft;
- ofwel in Pakistan gescheiden worden van haar minderjarige kinderen die actueel met haar verblijven.

De Raad is te dezen dan ook van oordeel dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is op verzoeksters situatie. Hoewel de band tussen de twee minderjarige kinderen en hun broer in België niet valt onder artikel 10 van de vreemdelingenwet, dienen zij in het licht van artikel 8 van het EVRM als samenhangend met die van verzoekster te worden beschouwd. Tussen kind en ouder ontstaat immers vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). De Raad is dan ook van oordeel dat er in de huidige zaak op het bestuur een positieve verplichting rust om de gezinsband tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen niet te verbreken.

Het toekennen van het visum in de zaak *sub I* zonder dat dit leidt tot een toekenning van het visum in de zaken *sub II* en *sub III* dreigt *in casu* de band tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen te verbreken.

Om deze redenen is de Raad van oordeel dat er tussen de drie zaken sprake is van een zodanige inhoudelijke samenhang, dat het met het oog op een goede rechtsbedeling noodzakelijk is de zaken samen te behandelen en te voegen.

4. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub I*.

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“De beslissing maakt een schending uit van art. 10 Vreemdelingenwet

DVZ meent dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van art. 10 § 1, al. 1, 7° vreemdelingenwet.

Als enige argumentatie wordt door DVZ verwezen naar het feit dat de verwantschapsband van verzoekster met haar zoon, M.H., niet vaststaat.

DVZ had in casu evenwel binnen haar behandeltermijn een DNA-onderzoek moeten aanbieden.

Verzoekster had de mogelijkheid moeten krijgen om haar gezinsbanden aan te tonen door middel van een DNA-onderzoek nu er niet kan worden verwacht dat zij in Afghanistan andere officiële documenten zou kunnen verkrijgen die haar verwantschap aantonen met haar zoon M.H.; des te meer gelet op de huidige omstandigheden in Afghanistan. Te meer plus, nu zij als moeder van een erkend vluchteling tevens gevaar loopt op repercussies.

Er was geen grond om de visumaanvraag af te wijzen vooraleer deze DNA-test konden worden uitgevoerd.

Bergens uit blijkt dat er andere argumenten zouden bestaan om de gezinshereniging te weigeren.

Het DNA-onderzoek wordt ten onrechte niet aangeboden nu uit dit onderzoek wel zou blijken dat zij de moeder is.

Verzoekster moet de mogelijkheid krijgen om de gezinsband aan te tonen door middel van DNA-onderzoeken. Er was geen grond om deze af te wijzen vooraleer het DNA-onderzoek kon worden uitgevoerd.

Het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag alvorens een DNA-onderzoek werd uitgevoerd, zou tot gevolg hebben dat er een nieuwe aanvraag moet worden gedaan.

Dit heeft belangrijke gevolgen voor de verdere procedure en beoordeling van de aanvraag (de termijn van 1 jaar, minderjarigheid etc.)

Bovendien bevindt zij zich in Pakistan en bevindt zij zich door de wachttijden in een moeilijke financiële situatie zodat een nieuwe aanvraag bekostigen moeilijk zou zijn.

Zij hebben alles verkocht in Afghanistan om de initiële aanvraag te kunnen indienen.

Zoals vaststaat in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming van M.H., is zijn vader-echtgenoot van mev. A.A.- overleden en is er aldus geen man meer om de familie te onderhouden.

DVZ ontnemt op deze manier wel degelijk mogelijkheden aan verzoekster.

Bovendien dient DVZ zelf het aanbod te doen en kan verzoekster een DNA-test niet zelf opstarten zodat er haar niet kan worden verweten niet te hebben meegewerkt aan het vaststellen van de verwantschapsband.

DVZ had de beslissing dan ook niet mogen weigeren louter omdat de verwantschap niet vaststaat maar had een DNA-test moeten voorstellen.

De beslissing schendt hiermee de bepalingen art. 10 § 1, al. 1, 7° vreemdelingenwet.

-De beslissing schendt art. 12bis § 6 vreemdelingenwet

Men meent dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van art. 10 § 1, al. 1, 7° vreemdelingenwet.

Als enige argumentatie wordt verwezen naar het feit dat de verwantschapsband van verzoekster met haar zoon, M.H., niet vaststaat.

DVZ had in casu evenwel binnen haar behandeltermijn een DNA-onderzoek moeten aanbieden.

Verzoekster had de mogelijkheid moeten krijgen om haar gezinsbanden aan te tonen door middel van een DNA-onderzoek nu er niet kan worden verwacht dat zij in Afghanistan andere officiële documenten zou kunnen verkrijgen die haar verwantschap aantonen met haar zoon M.H.; des te meer gelet op de huidige omstandigheden in Afghanistan. Te meer, nu zij als moeder van een erkend vluchteling tevens gevaar loopt op repercussies.

Er was geen grond om de visumaanvraag af te wijzen vooraleer deze DNA-test konden worden uitgevoerd.

Nergens uit blijkt dat er andere argumenten zouden bestaan om de gezinshereniging te weigeren.

Het DNA-onderzoek wordt ten onrechte niet aangeboden nu uit dit onderzoek wel zou blijken dat de moeder is.

Verzoekster moet de mogelijkheid krijgen om de gezinsband om te tonen door middel van DNA-onderzoeken zoals voorzien in artikel 12 bis § 6 vreemdelingenwet. Er was geen grond om deze af te wijzen vooraleer het DNA-onderzoek kon worden uitgevoerd.

Het nemen van een negatieve beslissing aangaande de visumaanvraag alvorens een DNA-onderzoek werd uitgevoerd, zou tot gevolg hebben dat er een nieuwe aanvraag moet worden gedaan.

Dit heeft belangrijke gevolgen voor de verdere procedure en beoordeling van de aanvragen.

Bovendien bevindt zij zich in Pakistan en bevindt zij zich door de wachttijden in een moeilijke financiële situatie zodat een nieuwe aanvraag bekostigen moeilijk zou zijn.

Zij hebben alles verkocht in Afghanistan om de initiële aanvraag te kunnen indienen.

Zoals vaststaat in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming van M., is zijn vader-echtgenoot van mevr. A.A.- overleden en is er aldus geen man meer om de familie te onderhouden.

DVZ ontnemt op deze manier wel degelijk mogelijkheden aan verzoekster.

Bovendien dient DVZ zelf het aanbod te doen en kan verzoekster een DNA-test niet zelf opstarten zodat er haar niet kan worden verweten niet te hebben meegewerkt aan het vaststellen van de verwantschapsband.

DVZ had de beslissing dan ook met mogen weigeren louter omdat de verwantschap niet vaststaat maar had een DNA-test moeten voorstellen.

De beslissing schendt hiermee art. 12 bis § 6 vreemdeling

-Beslissing maakt een schending uit van art. 8 EVRM

Verzoekster is de moeder van M.H., erkend als vluchteling in België.

Zij wenst zich met hem te vervoegen.

Het enige element in haar dossier dat nog niet vaststaat, is de verwantschapsband met haar zoon.

Een simpele DNA-test zou dit kunnen vaststellen.

Het ontbreken van een tijdig voorstel tot DNA-test door DVZ mag een visumaanvraag dan ook niet in de weg.

De visumaanvraag werd ten onrechte verworpen door DVZ gelet op het feit dat een DNA-test soelaas zou gebracht hebben en maakt een schending uit van art. 8 EVRM die verzoekster ervan weerhoudt zich bij haar minderjarige zoon te voegen.

-Beslissing maakt een schending uit van art. 3 EVRM

Verzoekster is de moeder van M.H.

Deze is erkend als vluchteling om reden van problemen ten gevolge van het overlijden van zijn vader.

Aangezien verzoekster de echtgenote is, loopt zij tevens risico in Afghanistan.

Het kan niet ontkend worden dat het gehele gezin dezelfde vrees koestert.

Er kan dan ook niet verwacht worden dat verzoekster zou terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor haar leven."

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de gezinshereniger op 8 november 2020 als niet-begeleide minderjarige toekwam in België. Op 1 april 2021 diende hij een verzoek in om internationale bescherming, waarna hij op 28 maart 2022 als vluchteling werd erkend.

In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde de gezinshereniger dat zijn moeder A. heet en dat hij twee broers M. en O. heeft, alsook drie zussen B., S. en M..

Verzoekster diende op 22 september 2022 te Islamabad een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met M.H., overeenkomstig artikel 10, § 1, 7°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

[...].”

Artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.”

Artikel 12bis, §§ 5, 6 en 7, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd.

Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

4.3. Wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met *“andere geldige bewijzen”*.

Indien ook dit niet mogelijk is, kan verweerder *“overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”*.

Overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt in dit verband gepreciseerd:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen"; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief:

"3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

De "andere bewijzen" van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;
- Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Affidavit;
- Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;
- Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Uittreksels van de geboorteregisters;
- Vervangend vonnis;
- enz.

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De voormelde bepalingen uit de vreemdelingenwet zijn een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer 2005-2006, 51K2478/001, 69). Bijgevolg is een richtlijnconforme interpretatie vereist. Artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich over deze bepaling gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof van Justitie achtte zich allereerst bevoegd om deze bepaling uit te leggen in een situatie waarin een verzoek om gezinshereniging van een subsidiair beschermde voorligt, wanneer deze bepaling door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op een dergelijke situatie.

Gelet op het bepaalde in artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen dat deze situatie zich voordoet in het Belgische recht. Het Hof van Justitie oordeelde vervolgens:

"Onderzoek door de bevoegde nationale autoriteiten van een verzoek om gezinshereniging

52 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten verrichten, volgt uit zowel artikel 5, lid 2, als artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat die autoriteiten over een beoordelingsmarge beschikken, met name bij het onderzoek van de kwestie of er al dan niet sprake is van gezinsbanden, en dat die beoordeling moet plaatsvinden overeenkomstig het nationale recht (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 59, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74).

53 De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de

belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).

58 Voorts moet rekening worden gehouden met artikel 17 van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten van 9 juli 2015, K en A, C-153/14, EU:C:2015:453, punt 60, en 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 43), waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 64).

59 Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden.

Verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid
60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen. Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Aldus wijst het Hof van Justitie erop dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken kunnen houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht. Er moet verder nagegaan worden of verzoekers hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

4.4. *In casu* blijkt niet dat verzoekster niet zou hebben voldaan aan haar samenwerkingsplicht. Evenmin blijkt dat er sprake zou zijn van fraude of dat verzoekster zich niet beschikbaar zou hebben gehouden voor een bevraging door de Belgische ambassade.

Het voldoen aan de samenwerkingsplicht en het geven van een uitleg sluit niet uit dat de gemachtigde tot de conclusie kan komen dat twijfels blijven bestaan aangaande de voorgelegde stukken en de verschaft uitleg. Echter, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde geboorteakten niet aanvaardt en hij evenmin vrede neemt met de verklaringen die verzoekers hebben gegeven, dan nog blijkt dat artikel 12*bis*, § 6, van de vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt over te gaan tot het voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. De gemachtigde acht dit, blijkens de bestreden beslissing, zelf aangewezen, doch verwerpt toch reeds de visumaanvragen en stelt dat dit bewijs, indien positief, kan worden voorgelegd in het kader van een nieuwe beslissing. Verzoekster voert aan dat indien de gemachtigde een DNA-test wil uitvoeren, dit dient te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinssherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan.

De voorliggende situatie waarin de afstammingsband niet wordt aangetoond met officiële stukken wordt wel geregeld in artikel 12*bis*, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet. Na te hebben vastgesteld dat ter staving van de verwantschapsband met de vermoedelijke zoon geen enkel bewijs werd voorgelegd, wordt de visumaanvraag verworpen.

De verwerende partij voegt hier wel aan toe dat, het bewijs van afstamming met de vermoedelijke zoon kan geleverd worden door een DNA-procedure, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

4.5. Verzoekster voert aan dat zij zich bevindt in een situatie waarin er geen officiële afstammingsdocumenten kunnen worden voorgelegd. Zij wijst er op dat zij als moeder van een erkend vluchteling niet kan terugkeren naar Afghanistan met het oog op documenten, dat zij have en goed heeft verkocht in Afghanistan en thans in Pakistan verblijft en dat haar echtgenoot is overleden waardoor zij zich, als alleenstaande moeder, in een precare situatie bevindt. Daarnaast wijst zij er op dat het de Dienst Vreemdelingenzaken is die het aanbod van een DNA-test moet doen, zodat haar niet kan worden verweten niet te hebben meegewerkt aan het vaststellen van de afstammingsband.

De Raad herhaalt dat artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn onder meer voorziet dat “[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter [mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken”, alsook dat een concrete beoordeling van de individuele situatie is vereist waarbij alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht.

4.6. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen bewijs werd voorgelegd ter staving van de verwantschapsband tussen verzoekster en de referentiepersoon. Op basis van dit element wordt verzoeksters aanvraag geweigerd, doch wordt hieraan toegevoegd dat indien een DNA-test de afstammingsband aantoonde, deze kan worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12bis, § 6, van de vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een onderhoud of bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de DNA-test in het kader van een bij de FOD Buitenlandse zaken aangespannen procedure, dat de gemachtigde het bestaan van de bloedverwantschap ten aanzien van de gezinshereniger dus niet uitsluit en bijkomend onderzoek, meer bepaald een DNA-test, noodzakelijk is.

De Raad treedt verzoekster bij dat er, waar verweerder inzake de visumaanvragen de mogelijkheid open laat om de gezinsbanden aan te tonen door middel van DNA-onderzoeken, niet reeds grond was om de aanvraag af te wijzen, nog voor deze onderzoeken konden worden doorgevoerd. Dit te meer nu in de bestreden beslissingen als dusdanig ook niet kan worden gelezen dat verzoekster de op haar rustende samenwerkingsplicht niet is nagekomen of dat er sprake is van fraude.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, overeenkomstig de cascadereregeling van bovenstaand artikel, heeft aanvaard dat verzoekster de mogelijkheid dient te krijgen om haar verwantschapsband met de referentiepersoon aan te tonen door middel van een aanvullende analyse, *in casu* een DNA-onderzoek. Doch blijkt uit de bewoordingen van de bestreden weigeringsbeslissing dat deze een definitieve eindbeslissing betreft waarbij verzoeksters aanvraag negatief wordt afgesloten.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan en zich ook niet kan richten tot de Afghaanse autoriteiten om een bewijs van de afstammingsband te verkrijgen. Zij betwist de praktijk om reeds een weigeringsbeslissing te nemen alvorens over te gaan tot een DNA-test. Verzoekster betoogt dat er geen wettelijke grond bestaat om reeds een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van het aanvullend onderzoek. In dit verband wijst verzoekster er tevens op dat een DNA-onderzoek enkel en alleen opgestart kan worden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster kan er niet voor kiezen om een dergelijke procedure op te starten.

De Raad treedt verzoekster bij waar zij betoogt dat er geen rechtsgrond bestaat om de visumaanvraag te weigeren omdat de verwantschapsband tussen verzoekster en de referentiepersoon niet aangetoond wordt, wanneer tegelijkertijd de mogelijkheid opengelaten wordt om deze aan te tonen door middel van een DNA-onderzoek en dit nog voor een dergelijk onderzoek gevoerd werd. Dit des te meer verzoekster niet zelf de voormelde DNA-procedure kan opstarten maar hiervoor afhankelijk is van het initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het standpunt van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat niet moet gewacht worden op de uitslag van het DNA-onderzoek alvorens een beslissing te nemen, wordt niet onderbouwd met juridische argumenten en wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen.

4.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *juncto* de artikelen 10, 11 en 12*bis*, van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

5. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub II*

5.1. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet schendt door te vereisen dat pas na het voorleggen van een overlijdensakte van de vader van het kind H.M.U. (verzoeksters echtgenoot) kan worden overgegaan tot een DNA-test. Zij wijst erop dat de gezinshereniger M.H. door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd erkend omdat hij het overlijden van zijn vader aannemelijk maakte, zoals onder meer blijkt uit een nieuwsfragment dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster acht het kennelijk onredelijk om dit overlijden thans opnieuw in vraag te stellen. Haar zoon bevindt zich in dezelfde objectieve omstandigheden als diens broer die als vluchteling werd erkend, zodat in redelijkheid niet kan worden verwacht dat deze zich bij de Afghaanse overheden zou aanmelden om een overlijdensakte te verkrijgen.

De Raad treedt verzoekster bij waar zij betoogt dat, nu de gezinshereniger werd erkend als vluchteling omwille van de gebeurtenissen omtrent het overlijden van zijn vader, niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij zich tot de Afghaanse autoriteiten zou wenden om een overlijdensakte te bekomen. Zelfs al betreft de aanvraag voor haar zoon strikt genomen geen visumaanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, zodat de hoger geschetste cascadereregeling niet van toepassing is, kan er niet aan voorbij worden gegaan dat verzoeksters minderjarige zoon samen met haar verblijft in Pakistan. Zoals hoger uiteengezet zal het toestaan van de gezinshereniging voor verzoekster zonder dat dit ook wordt toegestaan voor haar kinderen tot gevolg hebben dat zij als minderjarigen worden achtergelaten. Verzoekster kan ook niet op nuttige wijze haar recht op gezinshereniging uitoefenen indien dit betekent dat zij wordt gescheiden van haar andere kinderen. De discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt bij het beoordelen van een humanitaire visumaanvraag, moet worden ingevuld op een wijze die verenigbaar is met artikel 8 van het EVRM. In de huidige zaak betekent dit dat de aanvraag in naam van de kinderen hetzelfde gevolg kent als die van de moeder. Gelet op hetgeen hoger werd vastgesteld met betrekking tot de zaak *sub I*, is de Raad van oordeel dat het kennelijk onredelijk is om te vereisen dat een overlijdensakte wordt voorgelegd alvorens wordt overgegaan tot een DNA-test.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat niet werd aangetoond dat H.M.U. de broer is van de gezinshereniger aangezien de *tazkira* de naam van de biologische moeder niet vermeldt. Daarom werd de overlijdensakte van de vader gevraagd. De Raad merkt op dat de verwerende partij hiermee voorbij gaat aan de hoger geschetste onmogelijkheid om een Afghaanse overlijdensakte voor te leggen. Naar analogie met de overeenkomstig artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet geschetste cascadereregeling, dient de visumaanvraag van H.M.U. gelijk te lopen met die van verzoekster.

Het middel is in die mate gegrond.

6. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub III*.

De bestreden beslissing in de zaak *sub III* motiveert dat enerzijds de elektronische *tazkira* van verzoeksters dochter M.H. als geboortedatum 6 september 2005 vermeldt, terwijl het voorgelegde paspoort als geboortedatum 27 december 2005 vermeldt. De bestreden beslissing besluit dan ook dat de identiteit frauduleus is en dat het opstarten van een DNA-test in dat geval geen zin heeft. De DNA-test zou enkel de vraag kunnen verantwoorden of er al dan niet sprake is van een familieband, maar zou in dit opzicht geen uitsluitsel geven omtrent de werkelijke identiteit van de aanvrager.

Verzoekster voert aan dat de juiste geboortedatum van haar dochter 6 september 2005 is en dat er een fout is gebeurd bij het opstellen van het paspoort. Gelet op de vluchtelingenstatus van haar zoon kan zij zich actueel niet wenden tot de Afghaanse autoriteiten om een verbetering van het paspoort te vragen. Zij meent dat een DNA-test aldus wel degelijk nuttig kan zijn om de afstammingsband met de moeder vast te stellen en aldus kan vermeden worden .

Zoals hoger onder punt [3. Samenhang] uiteengezet, kan het toekennen van het recht op verblijf ten aanzien van verzoekster, zonder dat haar minderjarige dochter haar kan vergezellen, *in casu* aanleiding geven tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing merkt terecht op dat door

het verschil in de geboortedata vermeld op de tazkira en het paspoort, de identiteit van M.H. niet wordt aangetoond. Anderzijds kan verzoekster worden bijgetreden waar zij stelt dat als familielid van een erkend Afghaans vluchteling, niet van haar kan worden verwacht dat zij zich actueel tot de Afghaanse autoriteiten wendt met het oog op verbetering van het paspoort. Ook merkt verzoekster terecht op dat de gezinshereniger in zijn asielverklaringen melding heeft gemaakt van het M.H. als zijn zus. Verzoekster meent dan ook dat een DNA-onderzoek wel degelijk duidelijkheid kan brengen.

Gelet op het gestelde onder het punt [3. Samenhang] kan een weigering om over te gaan tot verder onderzoek er *in casu* toe leiden dat de verzoekster zich geconfronteerd ziet met de keuze om ofwel gescheiden te leven van haar zoon in België (waar ze nochtans op grond van artikel 10, § 1, 7°, van de vreemdelingenwet een recht op gezinshereniging mee heeft), dan wel om naar België te komen maar haar minderjarige kinderen achter te laten in Pakistan. Tussen kind en ouder bestaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). De Raad is dan ook van oordeel dat er in de huidige zaak op het bestuur een positieve verplichting rust om de gezinsband tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen niet te verbreken. Door te weigeren de afstammingsband verder te onderzoeken, zonder dat kan worden uitgemaakt of verzoekster inderdaad de moeder is van zowel de gezinshereniger in België als de twee minderjarige kinderen in Pakistan, dreigt de bestreden beslissing dan ook een schending in te houden van artikel 8 van het EVRM. Indien uit het DNA-onderzoek waarvan sprake in de zaak *sub I* blijkt dat verzoekster de moeder is van de gezinshereniger, kan aan de hand van DNA-onderzoek ook worden vastgesteld of verzoekster de moeder is van M.H., in welk geval aanvaard zal moeten worden dat M.H. de zus is van de gezinshereniger.

In de nota met opmerkingen wordt hiertegen *in concreto* opgeworpen dat het paspoort reeds werd uitgegeven in 2017, dat de gezinshereniger uitdrukkelijk verklaarde dat hij een jongere zus had en geen tweelingzus en dat er geen document van de Afghaanse autoriteiten voorligt waaruit blijkt dat de foute geboortedatum werd gemeld.

De Raad is te dezen van oordeel dat, hoewel er zeker een aantal negatieve indicaties zijn, het geheel van de elementen van het dossier evenmin toelaat om volledig uit te sluiten dat M.H. verzoeksters dochter en de zus van de gezinshereniger is. Gelet op de uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting om de gezinsband tussen moeder en kind niet te verbreken, is te dezen een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak vereist.

Mede gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen in de zaken *sub I* en *sub II* zelf aangeeft dat een DNA-test uitsluitsel kan geven over de beoogde gezinshereniging, wordt de verwerende partij niet bijgetreden waar zij voorhoudt dat een DNA-test in hoofde van M.H. geen zin heeft. Een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM om te bepalen of M.H. al dan niet de dochter van verzoekster is, kon wel degelijk uitsluitsel brengen over deze vraag.

Het middel is in die mate gegrond.

7. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in de drie zaken een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 9 februari 2023 in de zaak RvV X wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 9 februari 2023 in de zaak RvV X wordt vernietigd.

Artikel 4

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 9 februari 2023 in de zaak RvV X wordt vernietigd.

Artikel 5

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT